

A stylized, high-contrast illustration of a woman's face, likely Cecilia Aherñ. The image is dominated by shades of orange and brown. The woman has long, wavy hair and large, expressive eyes. A red, textured rectangular block is positioned over her mouth, containing the word 'VADNA' in white, bold, sans-serif capital letters. The background is a solid orange color with a fine, dotted pattern.

CECELIA AHERÑ

VADNA

Cecelia Ahern

VADNÁ

Copyright © 2016 by Cecelia Ahern

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Zuzana Halamíčková, 2016

Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2016

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2016

ISBN 978-80-7585-494-0 (pdf)

Cecelia Ahern

VADNÁ

Pro tebe, tati

VADNÝ: mající vadu, nedokonalý, chybný, defektní, poškozený, zdeformovaný, nezdařilý, neúplný, porušený, nesprávný. (O člověku) mající charakterové nedostatky.

1

Můj život se točí kolem definic, logiky, černé a bílé.
To si dobře zapamatujte.

2

Nikdy nedůvěřuj člověku, který na návštěvě bez vyzvání usedne do čela stolu.

To není z mojí hlavy, řekl to můj dědeček Cornelius. Musel kvůli tomu od tohohle stolu odjet co nejdál a dlouho potrvá, než ho zase pozveme. Problém nebyl ani tak v tom, co řekl, ale o kom to řekl. Týkalo se to soudce Crevana, jednoho z nejmocnějších mužů v celé zemi, a ten teď navzdory dědově loňské pozámce opět sedí v čele našeho jídelního stolu během každoroční oslavy Dne Země.

Táta se vrátil z kuchyně s další lahví červeného a zjistil, že jeho obvyklé místo bylo mezitím zabráno. Všimla jsem si, že se ho to dotklo, ale jelikož mu ho zasedl soudce Crevan, jen se zarazil, chvilku pohupoval v ruce vývrtkou, jak přemýšlel co teď, a pak obešel stůl a posadil se na druhém konci vedle mámy, tam, kde měl původně sedět soudce Crevan. Vidím na mámě, že je nervózní. Poznám to podle toho, že je ještě dokonalejší než obvykle. Z perfektního účesu jí netrčí jediný vlásek, plavé lokny má stočené do propracovaného drdolu, jaký si na hlavě svede sama vytvořit jedině ona, protože aby si tam dozadu dosáhla, musela si patrně vykloubit obě ramena. Plet' má porcelánovou, úplně jí září jako ta nejčistší věc na celém světě. Make-up má bez nejmenší chybičky, paže dokonale opálené a chrpově modré krajkové šaty jí jdou k očím.

Po pravdě řečeno, pro většinu lidí je máma takhle krásná každý den, protože je to vyhledávaná modelka. Přestože porodila nás tři, postavu má stále stejně dokonalou, i když mám podezření – vlastně vím – že to není jen její zásluha. Jediný způsob, jak po-

znat, že máma měla špatný den nebo týden, je, když dorazí domů s kulatějšími líčky, plnějšími rty, hladším čelem anebo méně unavenými očima. Změna vzhledu je její způsob, jak si zvednout náladu. Co se týče zevnějšku, je docela hnidopich. Hodnotí lidi podle vzhledu, posuzuje je jediným pohledem od hlavy až k patě. Když si všimne nějaké nedokonalosti, je jí to nepříjemné. Křivý zub, dvojité brada, přerostlý nos – takové věci způsobují, že začne o lidech pochybovat a hledí na ně s nedůvěrou. A není sama. Většina lidí to vnímá stejně. Máma to přirovnává k tomu, kdyby se někdo snažil prodat auto, aniž by ho předtím umyl. Mělo by se blýskat čistotou. A to samé platí i o lidech. Kdo je líný pečovat o svůj zevnějšek, ten za moc nestojí ani uvnitř. Já jsem taky perfekcionistka, ale netýká se to vzhledu, jenom vyjadřování a chování. Moji sestru Juniper z toho vždycky berou všichni čerti, protože ze všech lidí, které znám, se vyjadřuje nejmíň konkrétně. I když specifickým způsobem – to se jí musí nechat.

Pobaveně pozoruju nervózní rodinu, protože já necítím ani ždíbíček jejich napětí. Vlastně se dobře bavím. Pro mě je soudce Crevan prostě Bosco, otec mého přítele Arta. Jsem u nich na návštěvě každý den, byla jsem s ním na prázdninách, účastnila jsem se jejich soukromých rodinných oslav a znám ho lépe než mí rodiče, vlastně lépe než většina lidí, když už jsme u toho. Viděla jsem ho těsně poté, co vstal, s vrabčím hnízdem na hlavě a zbytkem zubní pasty na rtu. Zahlédla jsem ho uprostřed noci, jak se ve slípech a v ponožkách – vždycky spí v ponožkách – ospale potácel do koupelny nebo do kuchyně pro trochu vody. Přistihla jsem ho, když v opilosti usnul na gauči s pusou dokořán a rukou v kalhotách. Sypala jsem mu za límec popcorn, a když spal, namáčela mu prsty do teplé vody, aby se mu chtělo čurat. Viděla jsem, jak se motal na tanečním parketu, když přebíral, a slyšela ho falešně zpívat na karaoke. Slyšela jsem, jak zvracel, když se večer protáhl. Slyšela jsem ho chrápat. Cítila jsem, jak si uprdnul, a slyšela jsem ho plakat. Nemůžu se přece bát někoho, koho znám z jeho lidské stránky.

Pro mou rodinu a zbytek státu je to ale hrůzu nahánějící osobnost, kterou je třeba chovat v úctě. Já ho přirovnávám k porotci

z takových těch televizních show, kde se hledají nové talenty. Jako zveličená postavička z kresleného seriálu, které dělá dobře, když by ji lidi nejraději vypískali. K Artově velké radosti mě ho baví napodobovat. Vždycky se může potřhat smíchy, když s improvizovaným talárem přes ramena pochoduju sem a tam jako Bosco v roli soudce, ukazuju na obžalované prstem, kaboním se a dělám různé ksichty. Bosco hrozně rád někoho obviňuje před kamerou. Jsem přesvědčená, že tahle osobnost soudce nahánějícího hrůzu je pro jeho práci důležitá, ale ve skutečnosti to jenom předstírá, není to jeho pravá povaha. A taky umí úžasně skákat do bazénu stočený do klubíčka.

Bosco, tedy soudce Crevan pro všechny kromě mě a Arta, je vrchní soudce komise, které se říká Výbor. Výbor původně vznikl jako dočasné opatření za účelem veřejného vyšetřování provinění; stal se z něj však stálý orgán, který má na starosti vyslýchání jedinců obviněných z toho, že jsou vadní. Vadní jsou občané, kteří se dopustili morálních nebo etických chyb.

Na přelíčení jsem nikdy nebyla, ale jsou veřejná a vysílají se v televizi. Proces je spravedlivý, protože kromě svědků projednávané události jsou povoláni i přátelé a příbuzní obviněného, aby podali svědectví o jeho povaze. V Den vyhlášení soudci rozhodnou, jestli je obviněný vadný, nebo ne. Pokud ano, veřejně vyhlásí jeho nedostatky a dotyčnému pak vypálí cejch ve tvaru písmene V na jedno z pěti míst, podle toho, jaké chyby se dopustil.

Za špatné rozhodnutí na spánek.

Za lež na jazyk.

Za oloupení společnosti na pravou dlaň.

Za zradu Výboru a jeho zásad na hrud', tam, kde je srdce.

A na chodidlo pravé nohy za to, že překročili uznávané meze.

Vadní také musí na rukávu neustále nosit pásku s červeným písmenem V, aby byli na první pohled poznat, a mohli tak sloužit jako odstrašující příklad pro ostatní. Do vězení je nezavřou, protože neudělali nic protiprávního; dopustili se ale činů, které mají negativní dopad na společnost. Pořád žijí mezi námi, jenom jsou odsunuti stranou a musí se řídit zvláštními předpisy.

Po hluboké ekonomické krizi, do které naše země upadla kvůli špatným rozhodnutím lidí na vedoucích postech, bylo původním úkolem Výboru sesadit vadné jedince z vedoucích pozic. Teď už je dokáže vystrnadit dřív, než se na taková místa vůbec dostanou, takže ke škodám nemůže vůbec dojít. Výbor se chvástá, že v dohledné budoucnosti budeme mít morálně a eticky bezchybnou společnost. Soudce Bosca Crevana považuje mnoho lidí za hrdinu.

Art je fešák po tátovi – modrooký blondák. Díky neposlušným blondatým kudrnám, které se nedají nijak umravnit, a velkým modrým očím, ve kterých se mu blýská jako nezbednému raráškovvi, působí neustále dojmem, že má za lubem nějakou neplech – protože je to většinou pravda. U stolu sedí přímo proti mně a já mám co dělat, abych na něj pořád neupírala oči, i když v duchu skáču radostí nad tím, že ho mám. Díky bohu po tátovi nezdědil jeho posedlost prací. Umí se bavit a užívat si života. Když se hovor stočí na příliš vážná témata, vždycky má po ruce nějakou vtipnou poznámku. Umí je výborně načasovat, dokonce i Bosco se jim směje. Pro mě je Art jako světlo, prozáří každý temný kout.

V tento dubnový den každoročně oslavujeme Den Země spolu s našimi sousedy, Crevanovými a Tinderovými. S Juniper oslavy Dne Země od malička zbožňujeme, odpočítáváme zbývající dny, plánujeme, co si vezmeme na sebe, zdobíme dům a prostíráme stůl. A letos si to užívám dvojnásob, protože je to první rok, co spolu s Artem oficiálně chodíme. Ne že bych ho měla v úmyslu osahávat pod stolem nebo tak něco, ale když tady mám svého přítele, je všechno ještě hezčí.

Táta je ředitel televizní stanice Zprávy 24, která vysílá dvacet čtyři hodin denně. Náš soused, Bob Tinder, který má dnes taky přijít na večeři, je šéfredaktorem *Denního zpravodaje*. Obě firmy vlastní Crevan Media, takže všichni tři muži teď kombinují práci a volný čas. Tinderovi vždycky chodí pozdě. Nevím, jak Bob dokáže dodržovat termíny vydání, když nikdy nesvede přijít včas na večeři. Každý rok je to stejné. Už jsme hodinku popíjeli v salonku a doufali, že když se přesuneme do jídelny, nějakým zá-

zračným způsobem to urychlí jejich příchod. A teď tu sedíme a tři židle zejí prázdnotou. Třetím hostem je Tinderovic dcera Colleen, chodíme spolu do školy.

„Měli bychom se do toho pustit.“ Bosco náhle vzhledne od mobilu, napřímí se a ukončí tak společenské klábosení. „Večeře ještě chvíli vydrží,“ řekne máma a převezme od táty dolitou sklenku vína. „Počítala jsem s možným zpožděním,“ usměje se.

„Měli bychom začít,“ opakuje Bosco.

„Ty někam spěcháš?“ ptá se Art a tázavě pohlédne na otce. Bosco najednou vypadá nervózně. „Dochvilnost má tu nevýhodu, že není přítomen nikdo, kdo by ji ocenil,“ řekne Art a všichni se zasmějí. „A já to musím vědět, protože na tuhle holku čekám v jednom kuse.“ Lehce mi pod stolem poklepe na nohu.

„To teda ne,“ protestuju. „Dochvilnost znamená přijít přesně v dohodnutý čas. Ty nejsi dochvilný, ty prostě chodíš trapně brzo.“

„Kdo pozdě chodí, sám sobě škodí. A ranní ptáče dál doskáče,“ hájí se Art.

„Jenomže kdo si počká, ten se dočká. Dočkej času jako husa klasu,“ opáčím a Art na mě vyplázne jazyk.

Můj bráška Ewan se hihňá. Juniper obrátí oči v sloup.

Bosca zřejmě naše pošťuchování otrávil. Přeruší nás a trvá na svém: „Summer, Cuttere, měli bychom se pustit do večeře.“

Způsob, jakým to pronesl, má za následek, že se všichni okamžitě přestaneme smát a otočíme se na něj. Byl to rozkaz. „Ale tati,“ řekne Art překvapeně a rozpačitě předstírá smích. „Jsi snad nějaká stravovací policie?“

Bosco nepřestává mámu pobízet pohledem. Na všechny u stolu to má podivný efekt, vytvoří se napjatá atmosféra, jako těsně předtím, než zahřmí. Těžký, vlhký vzduch, ze kterého bolí hlava.

„Ty myslíš, že na Boba a Angelinu nemáme čekat?“ ptá se táta.

„A na Colleen,“ dodám, a Juniper znovu protočí oči. Nesnáší, jak se chytám každého detailu, jenomže já si nemůžu pomoci.

„Přesně tak,“ odpoví Bosco stroze a nijak to nerozvádí.

„No tak dobře,“ řekne máma, vstane a vydá se do kuchyně. Je úplně klidná a vyrovnaná, jako by se vůbec nic nestalo, takže je mi hned jasné, že v duchu zuří.

Zmateně pohlédnu na Arta a je mi jasné, že to napětí cítí taky, protože mu vidím na rtech, že se chystá pronést další vtípek, jako pokaždé, když se cítí trapně, má z něčeho strach nebo je mu něco nepříjemné. Všimla jsem si, jak se mu pohnul ret, jak přemýšlel nad pointou, ale nikdy jsem se nedozvěděla, co chtěl vlastně říct, protože v tu chvíli se ozvala siréna.

3

Siréna kvílí dlouhým, nízkým, varovným tónem. Vyplašeně nadskočím na židli a srdce mi zběsile tluč, celým tělem vnímám nebezpečí. Ten zvuk znám odjakživa. Vždycky doufáte, že se neblíží vaším směrem. Výbor tomu říká varovný signál. Tří- až pětiminutové nepřerušované ječení sirény vycházející se ze zásahových vozidel Výboru. Třebaže jsem nikdy nezažila žádnou válku, pokaždé si uvědomím, jak se asi lidé museli cítit před náletem. Ten zvuk vám zničehonic překazí jakoukoli normální chvíli a vyžene vám příjemné myšlenky z hlavy.

Sirény ječí docela blízko našeho domu. Zní to zlověstně. Všichni kolem stolu na okamžik ztuhnou, a pak Juniper, protože je to Juniper, vždycky rychleji mluví, než myslí, a je to děsné motovidlo, vyskočí a vrazí přitom do stolu, až se rozkymácejí skleničky. Na bílý ubrus vyšpláchne červené víno jako kapičky krve. Juniper se neobtěžuje s omluvou ani se nesnaží tu spoušť uklidit, prostě vystřelí z pokoje. A táta okamžitě po ní.

Máma je v šoku, jako by zamrzla v čase. Z tváře jí zmizela veškerá barva. Hledí na Bosca a já se bojím, že omdlí. Dokonce se ani nesnaží zarazit Ewana, když taky utíká ze dveří.

Sirény kvílejí čím dál hlasitěji. Přibližují se. Art vyskočí a já pospíchám za ním. Následuju ho předsíní před dům. Na dvorku se všichni v malém hloučku tisknou jeden k druhému. Totéž se odehrává i na všech ostatních dvorcích, postarší manželé Millerovi na dvorku napravo od nás se pevně drží jeden druhého a celí vyděšení čekají, před kterým domem se sirény zastaví. Přímo naproti přes ulici otevře dveře Bob Tinder a vyjde ven. Všimne

si táty a vymění si spolu pohled. Něco znamená, ale moc mu nerozumím. Napřed jsem si myslela, že se táta na Boba zlobí, jenomže pak se stejně zatváří i Bob. V jejich výrazech se nevyznám. Nechápu, co se to děje. Všichni čekáme. Na koho to asi padne?

Art mě chytí za ruku a pevně ji stiskne, aby mě uklidnil. Pokouší se na mě usmát jedním ze svých okouzlujících úsměvů, ten je ale příliš nejistý a mihne se mu na tváři jen na chvíli, takže to má přesně opačný účinek. Sirény už jsou skoro u nás, ječí nám v uších i v hlavě. Dodávky zabočí do naší ulice. Dva černé vozy s jasně červeným písmenem V po stranách. Dohlážitelé jsou jakási armáda Výboru, jejich úkolem je chránit společnost před vadnými. Není to oficiální policie, mohou zadržet jen ty, kteří se dopustili morálních a etických prohřešků. Zatímco opravdoví zločinci jdou do normálního vězení. Soudní systém rozhodující o vadných se jich nijak netýká.

Majáčky na střeše dodávek se točí a jejich červené světlo, tak jasné, že téměř rozjasňuje soumrakem zšedlé nebe, vysílá varovné paprsky ke všem kolem. Skupinky příbuzných slavicích Den Země se k sobě tisknou a doufají, že dohlážitelé nepřijeli pro ně, že jim neseberou jejich nejbližší. Jen ne jejich rodina, jen ne jejich dům, jenom ne dnes večer. Dodávky zabrzdí uprostřed ulice, přímo před naším domem, a já se celá rozklepu. Zvuk sirén utichne.

„To ne,“ špitnu.

„Nás zatknout nemůžou,“ uklidňuje mě šepem Art. Je si tím tak jistý, má natolik přesvědčený výraz ve tváři, že mu uvěřím. Samozřejmě, že nás nemůžou zatknout, vždyť u nás večerí soudce Crevan. Jsme prakticky nedotknutelní. To mě trochu uklidní, ale pak se začnu strachovat o toho nebohého nešťastníka, pro kterého si přijeli. To mě překvapí, protože jsem vždycky věřila tomu, že vadní jsou ti špatní, že dohlážitelé jsou na mé straně a snaží se mě chránit. Jenomže když se to odehrává v naší ulici, přímo před našimi dveřmi, je najednou všechno jinak. Mám pocit, že jsou to naši nepřátelé. Ta nelogická, nebezpečná myšlenka mě rozechvěje.

Dveře dodávky se otevřou, ozvou se píšťalky a vyskočí čtyři uniformovaní dohlížitelé. Na nohou mají vojenské boty a přes černé košile charakteristické červené vesty. Rozběhnou se a nepřestávají při tom hvízdát. Úplně mi to ochromí mozek, nedokážu zformulovat jedinou myšlenku. V hlavě mám jen paniku. Je možné, že právě tohle je účel. Dohlížitelé běží a já stojím jako solný sloup.

4

Neběží však k nám. Pádí opačným směrem, k Tinderovým. „Ne, to ne,“ vykřikne táta a já podle jeho tónu poznám, že má vztek.

„Panebože,“ špitne Juniper.

Šokovaně pohlédnu na Artu a čekám na jeho reakci, ale on zírá přímo před sebe a zatíná zuby. Vtom si uvědomím, že máma a Bosco jsou ještě pořád uvnitř.

Pustím Artovu ruku a upaluju ke dveřím. „Mami, Bosco, honem! Přijeli k Tinderovým!“

Jak máma běží chodbou, z drdolu se jí uvolní pramínek vlasů a visí jí přes obličej. Když si jí táta všimne, pohlédne na ni způsobem, kterému rozumějí jen oni dva. Zatíná ruce v pěst a zase je povoluje. Pořád to nevypadá, že by se k nám Bosco chystal připojit.

„Já to nechápu,“ vyhrknu a sleduju, jak se dohlážitelé blíží k Bobu Tinderovi. „Co se to děje?“

„Bud' zticha a dívej se,“ umlčí mě Juniper.

Colleen Tinderová už stojí na dvorku spolu se svým tátou Bobem a dvěma malými brášky. Bob se postavil před děti jako živý štít a vypíná hrud' směrem k dohlážitelům. Jen ne jeho rodina, ne jeho dům, jenom ne dnes večer.

„Nemůžou přece zatknout děti,“ ozve se máma. Její hlas se ozývá pomalu a jakoby zdálky, takže je mi jasné, že je hned vedle mě a že panikaří.

„Však je taky nezatknou,“ odpoví táta. „Jdou po něm. Určitě jde o něj.“

Muži však projdou kolem Boba a jeho i vyděšené děti, jež se

mezitím rozplakaly, úplně ignorují, jenom mu vrazí do ruky nějaké lejstro. Bob se ho zdráhá číst. Dohlížitelé vejdou do domu. Bob si najednou uvědomí, o co tu jde, zahodí papír a vyrazí za nimi. Volá na Colleen, aby se postarala o kluky, což je obtížný úkol, protože už začínají panikařit taky.

„Pomůžu jí.“ Juniper vyrazí, ale táta ji pevně popadne za paži. „Au!“ vyjekne Juniper.

„Zůstaneš tady,“ nakáže jí táta tónem, jaký jsem od něj ještě nikdy neslyšela.

Najednou se z domu ozve nárek. Angelina Tinderová. Máma si zakryje tvář; maska jí sklouzla.

„Ne! Ne!“ Angelina nepřestává vřeštět, až ji konečně spatříme na prahu. Z každé strany ji svírá jeden dohlížitel. Je téměř připravena zasednout k naší slavnostní večeři, má na sobě černé saténové šaty a kolem krku perly. Na hlavě má natáčky, na nohou sandály s blyštivými kamínky. Táhnou ji z domu. Chlapečci sledují, jak jim odvádějí mámu, a dají se do křiku. Utíkají za ní a natahují k ní ruce, ale dohlížitelé je odstrkují.

„Nechte mé syny na pokoji!“ vykřikne Bob a vrhne se po nich, ale dva urostlí dohlížitelé ho srazí k zemi a drží ho tam, zatímco Angelina zoufale kvílí a nechce se odloučit od dětí. Ještě nikdy jsem nikoho neslyšela takhle křičet; takový nárek slyším poprvé. Zakopne, dohlížitelé ji zachytí a ona s ulomeným podpatkem kulhá dál.

Bob na ně ze země volá: „Dopřejte jí hergot trochu důstojnosti.“

Odvečou ji do dodávky. Dveře se zabouchnou. Pískání ustane.

Ještě nikdy jsem žádného muže neslyšela plakat tak, jako pláče Bob. Dohlížitelé, kteří ho tisknou k zemi, na něj mluví tichým, klidným hlasem. Přestane křičet, ale stále vzlyká. Konečně ho dohlížitelé pustí a zmizí v druhé dodávce. Odjíždějí.

Srdce mi tlouče jako splašené, skoro nemůžu dýchat. Nevěřím vlastním očím.

Čekala jsem vlnu soucitu od všech sousedů. Jsme dobrá parta a vždycky si pomáháme. Rozhlížím se a čekám. Lidé sledují, jak se Bob v trávě posadil, přitáhl si k sobě děti a pláče. Nikdo se

ani nepohne. Mám chuť se zeptat, proč nikdo nic neudělá, ale byla by to hloupá otázka, protože já přece taky jen tak stojím. Nemůžu se k tomu odhodlat. Vadní sice nejsou zločinci, ale každý, kdo vadnému pomůže, riskuje, že ho zavrou. Bob není vadný, obvinili jeho ženu, ale i tak se všichni bojí do toho plést. Naši sousedé, pan a paní Millerovi, se otočí a vracejí se do domu. Většina sousedů udělá totéž. Překvapením mi spadne čelist.

„K čertu s vámi!“ křičí Bob přes ulici. Napřed potichu, myslela jsem, že si to říká jen tak pro sebe, ale pak to zařval hlasitěji, takže jsem usoudila, že to volá za těmi dodávkami, jenomže on křičí čím dál hlasitěji a čím dál rozzlobeněji, až pochopím, že ječí na nás. Co jsme mu udělali?

„Nikam nechodte,“ řekne táta a pak si s mámou vymění dlouhý pohled. „Všichni honem zpátky domů. Jenom klid.“

Máma přikývne. Má naprosto vyrovnaný výraz, jako by se vůbec nic nestalo. Už zase má svou masku a uvolněný pramínek je opět na místě, třebaže si nevybavuju, že by si ho zastrkávala.

Když se otočím a zamířím do domu, všimnu si, že v okně stojí se založenýma rukama Bosco a sleduje výjev, který se před ním odehrává. Dojde mi, že Bob křičel na něj. Bosco, předseda Výboru, stojí v čele organizace, která Angelinu odvezla.

Určitě jí dokáže pomoci, jsem si tím jistá. Předseda soudu, který rozhoduje o tom, jestli je někdo vadný. Bude vědět, co dělat. Urovná se to. Všechno se vrátí k normálu. Svět se bude zase otáčet správným směrem. Když si to uvědomím, můj dech se začne pomalu zklidňovat.

Táta míří k Bobovi. Přestal už řvát, ale ještě pořád srdceryvně vzlyká.

Jakmile jste něco viděli, nemůžete na ten pohled zapomenout. Když jste jednou zaslechli nějaký zvuk, nemůžete si namlouvat, že jste ho neslyšeli. V hloubi duše vím, že jsem se dnes naučila něco, co se už nikdy nemůžu odnaučit. A ta část mého světa, která se tím změnila, už nikdy nebude jako dřív.

5

„Nebudeme okolo toho chodit jako kolem horké kaše. Pojd'me si o tom promluvit,“ prohlásí najednou Bosco, natáhne se pro červené víno a štědře si dolije. Trval na tom, abychom opět zasedli ke stolu, třebaže po tom, čeho jsme právě byli svědky, nemá nikdo z nás hlad. Táta je ještě pořád s Bobem. Máma je v kuchyni a připravuje hlavní chod.

„Já to nechápu,“ řeknu Boscovi. „Angelinu Tinderovou obvinili z toho, že je vadná?“

„Mm-hm,“ přitaká dobrosrdečně, a když se na mě podívá, má v modrých očích jiskřičky. Skoro jako by si vychutnával moji reakci.

„Ale Angelina je...“

Máma v kuchyni upustila talíř. Roztříštil se a já se zarazím. Mělo to snad být varování? Chtěla tím naznačit, ať jsem zticha?

„Nic se mi nestalo!“ zavolá až příliš vesele.

„Co jsi to chtěla říct o Angelině, Celestine?“

Bosco si mě zkoumavě prohlíží.

Polknu. Chtěla jsem říct, že je hodná, že je moc milá, že má malé děti, že je to skvělá máma a její děti ji potřebují; že za celou dobu, co ji znám, nikdy neřekla ani neudělala nic špatného. Že je to ta nejnadanější klavíristka, jakou jsem kdy slyšela hrát, a že jsem doufala, že až budu starší, mohla bych hrát jako ona. Ale neudělám to, protože se mi nelíbí, jak se na mě Bosco dívá, a protože máma normálně nikdy nic nerozbije. Místo toho řeknu. „Ale Angelina mě učí hrát na klavír.“

Juniper si znechuceně odfrkne. Na Artu se nedokážu ani podívat, jak jsem ze sebe zklamaná.

Bosco se zasměje. „Ale Celestine, vždyť ti můžeme najít jinou učitelku. Ačkoliv, máš pravdu. Možná bychom se měli zamyslet nad tím, jestli bychom Angelině neměli hraní zakázat. Hudební nástroje jsou luxus, jaký si vadní nezaslouží.“ Pustí se do předkrmu a strčí si do pusy veliký kus carpaccia. U stolu je jediný, kdo vůbec drží v ruce příbor. „Když o tom tak přemýšlím, doufám, že nic jiného tě neučila,“ řekne a pohled mu ztvrdne.

„Jistěže ne,“ zamračím se. Překvapuje mě, že o tom vůbec může pochybovat. „Co provedla?“

„Učila tě hrát na klavír,“ dobírá si mě Art. „Jestli tě někdo slyšel, musí mu to být hned jasné.“

Ewan se hihňá. Usměju se na Artu, jsem mu vděčná, že tu nervózní atmosféru trochu uvolnil.

„To nebylo vůbec vtipné,“ řekne Juniper tiše, ale rozhodně.

Boscův pohled okamžitě přelétne k ní. „Máš pravdu, Juniper, není na tom nic k smíchu.“

Juniper uhne pohledem. A napětí je zpět.

„Možná to nebylo vtipné, ale bylo to aspoň důvtipné,“ řeknu, protože mám pocit, jako bych dostala facku.

„Děkuji ti, chodící encyklopedie,“ odvětlí Juniper šeptem. Takhle mi říká pokaždé, když zabřednu do definic. Bosco mou poznámku ignoruje a nepřestává moji sestru probodávat očima.

„Tebe Angelina učila taky, Juniper?“

Juniper mu pohlédne přímo do očí. „Ano. Je to ta nejlepší učitelka, jakou jsem kdy měla.“

Ticho.

Máma se vrátí z kuchyně. Perfektní načasování. „Musím říct, že jsem Angelinu měla moc ráda. Pokládala jsem ji za svou kamarádku. Z toho... incidentu jsem v šoku.“

„Já jsem ji měl taky rád, Summer, a věř mi, že se teď cítím nejhorší ze všech, protože já jí budu muset sdělit verdikt.“

„Vy ale uděláte víc, než že jí ho jen sdělíte, ne?“ řekne Juniper tichounce. „Bude to váš verdikt. Vaše rozhodnutí.“

Juniperin tón mě děsí. Na ta její kázání teď není vhodná chvíle. Nechci, aby Bosca rozčílila. Je potřeba se k němu chovat s úctou

a Juniperina slova znějí nebezpečně. Nikdy jsem nezažila, že by s Boscem někdo mluvil takovým tónem.

„Jeden nikdy neví, co jsou ti, které pokládá za své přátele, doopravdy zač,“ prohlásí Bosco a nespouští přitom oči z Juniper. „Nevíme, co skrývají ti, které považujeme za jedny z nás. Vidím to dnes a denně.“

„Co Angelina provedla?“ opakuju otázku.

„Jak možná víte, před několika měsíci odjela Angelina se svou matkou do zahraničí, protože u nás je eutanazie zakázaná.“

„Proto doprovodila svou matku na její výslovné přání do jiné země, kde je to legální,“ namítne Juniper. „Zákon neporušila.“

„Však také Výbor není klasický soud. Nezabývá se zločiny, ale lidskou povahou. Domníváme se, že rozhodnutí odcestovat za tímto účelem do jiného státu svědčí o tom, že Angelina je povahou vadná. Kdyby vláda o jejím plánu věděla, pokusila by se ji zarazit.“

U stolu je ticho, zatímco se to snažíme zpracovat. Vím, že Angelinina matka byla dlouhá léta vážně nemocná; choroba ji postupně stravovala. Nevěděla jsem, jak zemřela, ale všichni jsme jí byli na pohřbu.

„Výbor se samozřejmě nezabývá náboženskými aspekty,“ pokračuje Bosco. Možná vycítil, že o jeho názoru máme pochyby. „Posuzujeme pouze charakter dotyčného. A budeme-li se striktně držet obecně přijímané teze o nedotknutelnosti života, pak přestože jsme Angelině Tinderové dovolili, aby se po svém činu vrátila do země, za způsobený žal a bolest ji Výbor musí potrestat. Není podstatné, ve které zemi k tomu došlo a jestli to bylo legální nebo ne. Zabýváme se pouze její povahou.“

Juniper si jen odfrkne.

Co to s ní je? Tohle na své sestře nesnáším. Všichni si myslí, že se podobáme jako vejce vejci. Juniper je sice o jedenáct měsíců starší, ale klidně bychom se mohly vydávat za dvojčata. Ale kdybyste nás znali, nic takového by vás ani nenapadlo, protože Juniper se prozradí, jakmile otevře pusu. Je jako můj děda, ten taky nikdy neví, kdy by měl držet jazyk za zuby.

„Ty jsi věděla, že Angelina Tinderová má v plánu vycestovat, aby mohla zabít svou matku?“ ptá se Bosco. Lokty má na stole, naklání se vpřed a soustředí se na Juniper.

„Jistěže nevěděla,“ vloží se do toho máma. Bylo to jen takové špitnutí a já vím, že šeptá proto, aby nemusela křičet.

Juniper zírá na svůj nedotčený předkrm a já ji v duchu prosím, aby byla zticha. Tohle není žádná legrace. Pokoj je plný lidí, které mám ráda, a přesto mi buší srdce, jako by se dělo něco nebezpečného.

„Dostane Angelina cejch?“ ptám se. Ještě pořád jsem se ne- vzpamatovala z toho, že možná znám nějakého vadného osobně, že někdo takový bydlel ve stejné ulici.

„Pokud bude v den vyhlášení shledána vinnou, pak ano, dostane,“ odpoví Bosco. Pak se otočí k mámě. „Kvůli Bobovi samozřejmě udělám všechno pro to, aby se to nedostalo do novin. Nebude to tak těžké, protože média jsou teď plná případu Jimmyho Childa. Vadná učitelka klavíru momentálně nikoho nezajímá.“

Jimmy Child je populární fotbalista. Vyšlo najevo, že posledních deset let podváděl svou ženu s její sestrou. Čelí obvinění, a kdyby byl odsouzen jako vadný, byla by to katastrofa, protože by to znamenalo, že by nemohl jezdit na zahraniční zápasy. Mezi nesčetné tresty pro vadné totiž patří také to, že musejí odevzdat pas.

„Nepochybuji o tom, že Bob vaši diskrétnost ocení,“ řekne máma a její slova plynou tak hladce a snadno, až je mi jasné, že ve skutečnosti se cítí trapně a nepřírozně.

„To doufám,“ přikývne Bosco. „V to rozhodně doufám.“

„Kam jí ho vypálí?“ ptám se. Jsem tím úplně posedlá. Hlava mi to jaksi nebere a nechápu, jak to, že se nikdo jiný na nic neptá. Samozřejmě kromě Juniper, jenomže její otázky jsou spíš obvinění.

„Celestine,“ okřikne mě máma. „Nemyslím, že bychom tady museli probírat...“

„Na pravou ruku,“ odpoví mi Bosco.

„Oloupila společnost,“ doplním.

„Přesně tak. A pokaždé, když si s někým potřese rukou, bude ten druhý hned vědět, co je zač.“

„Pokud ji ovšem odsoudíte. Presumpce nevinny,“ vloží se do toho Juniper, jako by mu to chtěla připomenout.

Všichni však víme, že Angelina Tinderová nemá žádnou naději. Každý, kdo stane před Výborem, je shledán vinným, jinak by ho tam vůbec neodváželi. Na rozdíl od Juniper chápu pravidla. Angelina překročila morální hranici. Přesto prostě nedokážu uvěřit, že bych mohla nějakého vadného znát osobně. Že jsem chodila k ní domů, seděla u klavíru vedle ní a dotýkala se kláves, kterých se dotýkala i ona. Mám nutkání si jít okamžitě umýt ruce. Pokouším se vybavit si náš poslední rozhovor, vlastně všechny naše rozhovory, a zkoumám, jestli se u ní někdy nějak neprojevila trhlinka v charakteru. Vzpomenu si na její dceru Colleen. Můžu s ní ve škole pořád mluvit? Asi raději ne. Jenomže to nejspíš taky není správné. Jsem rozpolcená.

„Kde je Cutter?“ zeptá se Bosco najednou a podrážděně mámu probodne pohledem.

„S Bobem. Určitě se brzy vrátí,“ odpoví máma zdvořile.

„To nedělá dobrý dojem,“ namítne Bosco. „Měl by být tady.“

„Jsem si jistá, že...“

„Doufám, že bude pořád moct hrát,“ přeruší zničehonic mámu Juniper. „I když bude mít na ruce jizvu.“

„Tobě je jí snad líto?“ oboří se na ni Bosco. Je čím dál po-drážděnější.

„Jasně, že ne,“ vloží se do toho Art. Má plnou pusku, vidlička a nůž se ztrácejí v jeho velikých dlaních a trčí ke stropu, jako by byl nějaký neandrtálec. Když mluví, máchá příborem, až z něj odletují kousíčky jídla a dopadají na stůl. „Jsme prostě všichni v šoku, tati, to je všechno. Copak jsi nás nemohl předem varovat, že si pro jednoho z hostů pozvaných k našemu stolu co nevidět přijedou? Když se ozvaly ty sirény, chuděra Celestine vypadala, jako by si myslela, že ji odvedou v poutech do blázince, což je mezi námi přesně to místo, kam patří, ale ona to nemusí vědět.“

Řekl to tak spontánně, tak prostorece, a přesto uvážlivě, že tím Boscovi patrně připomněl, kde se právě nachází – v sousedovic jídelně spolu se svým synem, ne v soudní síni.

„Jistě.“ Bosco se na okamžik zatváří zmateně, a pak mu pohled sklouzne k Ewanovi. Bráška je podezřele zticha. Bosco se natáhne a vřele mě poplácá po hřbetu ruky. „Omlouvám se, Celestine, nechtěl jsem tě vyděsit. Začneme pěkně od začátku.“ Pozdvihne svou číši červeného do výše a zářivě se usměje. „Všechno nejlepší ke Dni Země.“

6

Když tiché mumlání v ložnici rodičů konečně utichne – dnes, po těch večerních událostech, trvalo o poznání déle – a dům se uloží ke spánku, vydám se na kopec, kde se s Artem už tři měsíce setkáváme skoro každou noc.

V posledních měsících jsem s Crevanovými strávila víc času než s vlastní rodinou, a často jsem si přála, abych s nimi mohla zůstat napořád. Připadalo mi, že mezi ně zapadám víc, že s nimi je všechno logické a dává smysl. Vždycky jsem věřila, že Výbor odvádí dobrou práci. Patřím mezi Boscovy největší zastánce. Ráda poslouchám, jak ze sebe u večere chrlí historky ze soudní síně: jak sesadil člena správní rady jedné neziskovky za to, že přijal zlatý padák, nebo jak ocejšchovali jednu celebritu, která vydělala miliony prodejem cvičení na DVD, ale pak vyšlo najevo, že potají podstoupila plastiku břicha. Každý den má v zásobě nové příhody ze soudní síně a já si je pokaždé moc ráda vyslechnu. Rozumím tomu, co dělá. Chrání lidi před podvodem. Chápu rozdíl mezi tím, co je správné a co je špatné. Znáám pravidla. Jenomže teď mi připadá, že najednou nejsou tak jasná, protože dnes se uplatnila doslova na našem prahu.

Je jedenáct. Metropole pod kopcem spí. Bydlíme v údolí obklopeném horami. Na vrcholku jedné z nich stojí highlandský hrad, dominanta města. V noci ho osvětlují výkonné červené reflektory a on nad námi výhrůžně bdí. Je to pevnost a stojí tam už od roku 1100 n. l.; kdysi to bylo sídlo králů. Tyčí se nad námi a jeho kulatá věž je nejvyšší na světě, takže jeho mocné oko dohlédne široko daleko. Má za sebou staletí obléhání a masakrů; teď se v něm konají národní konference, oficiální večere a také

komentované prohlídky budovy. Nachází se tam historické muzeum a dnes je samozřejmě známý hlavně jako sídlo Výboru.

Sedíme na kopci naproti hradu, po levé straně září ve tmě tečky světél jiných měst. Táhnou se do dálky a hrad je střeží všechny. Napravo jsou zemědělské a průmyslové oblasti, tam žije můj děda. Humming je největší město v zemi a coby její hlavní město je plné historie a nádhery. Z celého světa sem proudí zástupy turistů, obdivují naše mosty, pohádkový hrad a palác, dlážděné uličky a honosné náměstí. Většina budov přečkala násilí a zkázu spojené s dvacátým stoletím bez úhony, takže si tu milovníci románské, gotické i renesanční architektury přijdou na své. Hummingský most je jeden z nejslavnějších mostů na světě. Postavili ho ve čtrnáctém století, je skoro deset metrů široký a přes půl kilometru dlouhý. Klene se přes řeku směrem k hradu. Je nádherný i v noci, kdy reflektory osvětlují jeho šest oblouků, tři mostecké věže a sochy osobností z našich dějin, které ho lemují, aby ho chránily.

O prázdninách ráda cestuju, ale po škole mám v úmyslu žít i nadále tady. S Artem už jsme o tom mluvili. Oba chceme studovat na místní univerzitě: já matematiku a on přírodní vědy. Máme to všechno promyšlené. Zato Juniper chce odjet, jakmile to půjde, v zimě se živit jako lyžařský instruktor ve Švýcarsku a v létě jako plavčík v Portugalsku nebo něco na ten způsob.

Art říká, že na ten kopec rád chodí, protože mu dodává nadhled. Má za sebou obtížný rok. Umřela mu máma a já myslím, že tohle místo mu pomáhá se pozdvihnout nad přízemní trampoty, podívat se na ně z výšky a odpoutat se od svého žalu. S ubíhajícími měsíci se jeho zármutek zmírňuje. Já ten kopec vnímám jako místo, kde spolu s Artem čelíme celému světu. Ve městě pod námi spí milion lidí a já s Artem jsme tu spolu a náš vztah to ještě posiluje. Připadám si neporazitelná a cítím, že žiju. Na jednu věc vím, jak se cítí ten hrad, když tam tak bdí nad všemi obyvateli: nedotknutelný.

K Artovi tohle cítím teprve posledních šest měsíců. Kamarádíme se spolu už od dvanácti; když jsme začali chodit na gymnázium, učitel nás první den posadil vedle sebe. Trávili jsme čas se

svými spolužáky, já s děvčaty a on s kluky, ale pořád jsme seděli vedle sebe. Nikdy bychom spolu nikam nešli sami dva, přestože bydlíme přes ulici. Teprve před rokem, když mu umřela máma, mě Art najednou začal vyhledávat a bylo mu úplně jedno, co si o nás ostatní pomyslí. Chodívali jsme společně na tenhle kopec a povídali si. Art se trápil a pozvolna se vyrovnával s máminou smrtí – musel se dívat, jak pomalu umírala na rakovinu. A pak se zármutek začal zmírňovat a postupně přestal být hlavním důvodem našich schůzek... a stalo se z nich něco docela jiného.

To šimrání v břiše, když jsem ho uviděla, přihlouplý úsměv, který se mi vyloupil na tváři, když jsem na něj jen pomyslela, husí kůže a výboj, který mnou projel pokaždé, když se má kůže dotkla jeho. Najednou mi začalo záležet na tom, co mám na sobě, co říkám, jak vypadám. To samozřejmě nezůstalo bez povšimnutí, zejména ne u Juniper, která mě každý den viděla, jak dlouze zkoumám svůj odraz v zrcadle, než vystřelím z domu. Art si toho všiml taky, a když jsem si to uvědomila, za chvíli jsem si z toho přestala dělat hlavu. Už tři měsíce spolu chodíme.

Konečně se vyškrábu až na vrchol. Když v měsíčním světle spatřím obrys jeho postavy, jako obvykle se celá rozechvěju. Vždycky přichází s předstihem, sedí na dece a čeká na mě a ve tváři má výraz dokonalého soustředění, jak tak sleduje spící město pod sebou. *Dokonalý* je slovo, které často používám, když chci popsat Arta nebo jakoukoli chvíli s ním strávenou.

„Nazdar, ranní ptáče,“ pozdravím.

Zvedne hlavu a smutek okamžitě vystřídá úsměv. A snad i úleva?

„Ahoj huso. Jestli hledáš svůj klas, tak ten už jsem snědl.“

„Zrní a ptačí zob,“ říkám, zatímco usedám vedle něj na deku. „To musela být pochoutka.“

Políbíme se.

„Tohle je pochoutka,“ zamumlá, přitáhne si mě blíž k sobě a políbí mě déle a vášnivěji. Mám pocit, že je dnes jaksi jiný. Pomalu se odtáhnou a hledím mu do tváře a do očí.

„Co kdybychom se dohodli, že se o dnešním večeru nebudeme bavit?“

„Dobrý nápad,“ povzdychnu si. „Jen co si na to vzpomenu, rozbolí mě hlava.“

Políbí mě na čelo a nechá rty na místě. Oba mlčíme, jsme ztraceni ve svých myšlenkách. Oběma se nám samozřejmě v hlavě přehrává ta scéna, jak Angelinu Tinderovou odvedli pryč. Dlouho však mlčet nedokážeme. Art se odtáhne.

„Můj táta...“ Zmlkne, klouže očima po komínech a hřebenech střech a já na něm vidím, jak ho trápí, co se dnes večer stalo. Od chvíle, kdy mu umřela máma, jsem si předsevzala, že se postarám o to, aby se cítil lépe, aby nebyl tak smutný. A přestože mám sama kvůli tomu večeru rozporuplné pocity, musím to kvůli němu dát do pořádku.

„Víš, Juniper s ním neměla takhle mluvit, ale víš přece, jaká je. Ještě se nenaučila držet jazyk za zuby. Je úplně jako náš děda.“

„Juniper jenom vyslovila svůj názor,“ namítne a dočista mě tím vykolejí.

„Neměla s ním takhle mluvit.“

Smutně se usměje. „Celestine, pro tebe je všechno tak černobílé. Jsme sousedi, byli jsme ve vaší jídelně na oslavě Dne Země, ne v soudní síni. A on musel vědět, co Angelinu čeká. Proč o tom neřekl alespoň jí, když už ne nám? Jsou přece přátelé. Aspoň by na to byla připravená a nemuseli by ji takhle odvléct před rodinou a před dětmi...“

Jeho slova mě překvapila. Takhle Art o svém otci nikdy nemluví. Jsou partáci, tvoří tým. Když Artova máma zemřela a zbyli jen oni dva, jejich vztah se posílil. Přežili, nebo se tak alespoň tváří. Dva spojenci, kteří přežili její ztrátu. Vidím na něm, že je z dnešních událostí stejně zmatený jako já.

„Držel se pravidel,“ řeknu prostě a sama vím, že to nestačí. Ani mně to nepřipadá jako dostatečné vysvětlení, ale je to pravda. „To, co se Angelině stalo, je příšerné, ale nemyslím, že bys z toho měl tátu obviňovat.“

„Ne?“ táže se hořce.

„Je to jeho práce. V tomhle státě zatýkají nějakého vadného skoro každý den. A tvůj táta je pod tlakem, aby byla společnost dokonalá. Co by se stalo, kdyby u někoho přimhouřil oko, a u ji-

ného ne?“ vyslovuju některé ze svých myšlenek nahlas. „Co potom? Obvinili by soudce Crevana z toho, že je vadný, protože mu jedna vadná proklouzla?“

Art se na mě zahledí. „To mě nikdy nenapadlo.“

„Ale mělo. Protože je to tvůj táta. Má velkou moc a někteří lidé ho obdivují, vlastně ho málem uctívají. Proto je pro tebe těžké mít ho za otce, ale nemáš na vybranou a on tě má moc rád. Kromě toho polovina jeho genů utvořila tebe, a to znamená, že je to génius.“

Art se usměje, uchopí mou tvář do dlaní a zašklebí se. „Radši si nebudu představovat, jak mě vyráběl, děkuji pěkně.“

„No fuj.“ Zasměju se.

„Černá a bílá.“

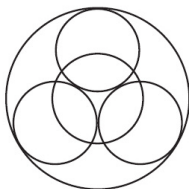
„Skrz naskrz.“ Usměju se, ale ten úsměv je trochu nejistý. Nemám tak pevnou půdu pod nohama jako dřív. Přesvědčit Artu je snazší než přesvědčit sama sebe.

Art si odkašle. „Vlastně jsem s tím chtěl počkat do tvých narozenin, ale po dnešku... myslím, že teď si to zasloužíš víc než kdy jindy.“

Zvedne levou nohu, protáhne ji kolem mě a přitáhne si mě blíž, takže jsem uvězněná mezi jeho stehny. Mé pochyby náhle zmizí, jsem přesně tam, kde chci být.

„Koupil jsem ti to k osmnáctinám, ale chtěl bych ti to dát už teď, abys věděla, že ať už se na světě děje cokoli, ty jsi to jediné, co mi dává smysl. Jsi krásná.“ Přejede mi prstem po tváři, po nose a po rtech. „Jsi strašně chytrá a je na tebe spolehnoutí.“ Spustí ruku a podá mi malou krabičku potaženou sametem.

Třesou se mi ruce, až je mi to trapné. Otevřu ji a vytáhnu tenoučký stříbrný řetízek. Je tak tenký, až se bojím, že ho přetrhnu. Na řetízku visí symbol.

„Jsi prostě dokonalá,“ zašeptá Art, až mi přeběhne mráz po zádech a naskočí mi husí kůže. Prohlížím si přívěšek a nechce se mi tomu uvěřit.

„Nechal jsem si ho vyrobit na zakázku od jednoho chlápka z hradu. Víš, co to znamená?“

Přikývnu. „Kruhy se považují za symbol dokonalosti. Všechny poloměry jsou ve vzájemném poměru jedna ku jedné, což značí, že mezi nimi nejsou žádné rozdíly. Jsou ve stavu harmonie. Geometrické harmonie.“

„Dokonalost,“ zopakuje Art tiše. „Víš, není jednoduché vymyslet něco pro matematicku.“ Dá se do smíchu. „Dlouho jsem si s tím lámal hlavu, myslím, že mám ještě pořád přetažený mozek.“

Zasměju se, třebaže mám v očích slzy. „Děkuju,“ špitnu. Chci si šperk zapnout kolem zápěstí, ale on mě zadrží.

„Ne. Patří sem.“ Vezme mi ho z roztřesené ruky a něžně mi rozpojí zkřížené kotníky. Trochu couvne, natáhne mi nohu a pomalu mi vyhrne džíny. Na kůži mě hřejí jeho prsty. Upevní mi řetízek kolem kotníku a pak se zase přitáhne ke mně, tentokrát blíž, takže ho objímám nohama.

Zvedne mi bradu. Naše nosy se ve svitu měsíce téměř dotýkají. Nakloní hlavu a něžně mě líbá. Je to sladká pusa, má šťavnaté rty a dotýkat se jeho jazyka je rozkoš. Zapletu mu prsty do vlasů a rozplynu se v Artovi i v této chvíli.